

Poëziepakket 25 (3/4)

Amina Belôrf

Anne Broeksma

Anne Provoost

Astrid Haerens

Charlotte Van den Broeck

Dorien De Vylder

Femke Vindevogel

Iduna Paalman

Ilja Leonard Pfeijffer

Jan Lauwereyns

Jens Meijen

Judith Herzberg

Julie Beirens

Kamagurka

Leonard Nolens

Maarten Inghels

Marc Tritsmans

Mark Van Tongele

Maud Vanhauwaert

Max Greyson

Moya De Feyter

Philip Hoorne

Roelof Ten Napel

Siel Verhanneman

Tsead Bruinja

Het mag

je mag dansen

als oogleden niet meer wegen
de spiegel meer zien
wil, je van nachtmerries
niet meer bang bent

dan, net dan
mag je dansen.

Amina Belôrf

Delphyne

zij is niet te vinden
zit zo diep ingegraven in de tijd
dat haar geschubde rug is gaan verstenen
haar oogleden eerst nog glanzend
in afwachting van aanroep
dichtgekit door gruis op gruis
zo ligt ze in zichzelf begraven
groot en zwart en zonder schat om te bewaken
maar met een vloeibare binnenkant
een restje oersoep
waaruit iets had kunnen groeien

Anne Broeksma

Ouderlijk advies

Vergeet het niet, kleintje,
als je lopen gaat in de verte:

als de sterren vallen
mag je alles verwensen

Maar kijk wel:
hier is je grijnsje, je lach
je zenuwstelsel, je dag

Anne Provoost

wanneer we niet meer kunnen
gaan we slapen

raken je ogen bijna de mijne
onze kassen vormen een ronde holte

buiten bewegen traag de laatste aangekoekte vleugels
een vrieswind blaast tussen de spleten van de hut

je borsten zakken tegen mijn borsten aan
je handen houden op waar mijn ruggengraat zich kromt

je ademt en de bal
vult zich met water
vloeibaar word je

enkel nog
oogvocht, adem, zout

Astrid Haerens

Expeditie

Met zachte ademstoten kras je
mijn wangen open, plooi je
mijn handen tot origami-olifanten
papieren poten in oorlogsmars

naar een schuldig landschap, het geheugen
met de huid zo nauw verweven
dat we tevergeefs zoeken naar waar
het ons heeft opengereten.

We denken aan thuis, heel even,
staccato maar.
Net lang genoeg
om de afstand te voelen
waarover we ons lieten meeslepen.

Charlotte Van den Broeck

MÉMÉ

Met haar mooie, grote handen
rijgt ze miljoenen kleine gebaren
meesterlijk aaneen

Geeft ze ons alle zesentwintig
rijkelijk evenveel,
en nog heeft ze over

Legt ze minutieus wat uit elkaar viel
weer op orde, in zorgzame handelingen
glijdt haar onrust van haar af

Met haar mooie, grote handen
rustig, beheerst

Dorien De Vylder

Tweeling

nieuwe schoenen moet je
zo vertelde mijn moeder
om het knellen te beletten
enkel 's avonds aantrekken
als je gezwollen bent van

moegelopen verwachting
zo lang mogelijk oprekken
geschrinkt in de verpakking
nemen ze nog zo weinig plaats
als je gezwollen bent van

Femke Vindevogel

Thuis

Het huis heeft een deur, we kunnen naar binnen. Eindelijk deinst de lichtbron niet voor ons terug, leunen de ruggen van meubels tegen onze stille silhouetten, zakken we in elkaar weg. Zelfs voor raadsels is ruimte: wat heeft een opening nodig om toegang te heten, wat is hoopvoller: bevoegd te zijn hier te verblijven, of weten dat dit geen schuilen meer heet.

Iduna Paalman

geen haiku

vlinder in de trein
mijn god dacht ik als daar maar
geen haiku van komt

Ilya Leonard Pfeijffer

CARNAVAL DER ZIELEN

Wat heel eenvoudig is, de liefde
heeft jou nodig, en jij knikt.

Wat heel gek is, het leven
kan niet zonder jou, en vice versa.

Wat heel logisch is, de natuur
werkt in golven. Als het donker is,
wordt het licht.

Wat heel mooi is, de zorg
zorgt ervoor.

Leg je handen op de horizon,
voel de verte tussen je vingers.
Schuif nu uit de schelp die je huist,
wees door grote dromen bewoond.

Wat dit leven door jou geworden is, wat het geweest is.
Een woelige brand
in de boreale wouden van dit hart,
de kolkende kern van deze aarde.
Een vlammend zijn.

Jens Meijen

En of het hier gesneeuwd heeft

Eerste sneeuw. Ja eerste sneeuw,
maar wie heeft ogen voor de laatste,
de laatste sneeuwpop, het smelten
van de voeten, wie let daarop?

Zo gaat het ook met pijn.
Je voelt het onbarmhartige
begin maar het verdwijnen
maak je op uit het verdwenen zijn.

Judith Herzberg

stilzwijgend rijden we de autosnelweg op
“probeer om te keren”,

zegt de stem

klaarblijkelijk ligt schreeuwen
niet in de aard van navigatietoestellen
en ik wou dat het bij iedereen,

overal zo was

Julie Beirens

Als ik jou zie
ben ik verloren
Als ik jou zie
word ik herboren
In jouw ogen
ligt mijn paradijs
In jouw ogen
ga ik op reis

KAMAGURKA
Fragment uit '*Steeds hoger*'

Voorjaar

Je februari, je nest is al oud
En gemaakt van vergeten en gaten.
Het blauw van zijn vrieskou behoedt je voor slaap.

Vlieg niet om troost naar een bed
In het zuiden, volhard
In de vorming van ijs, de begaanbare stroom

Van de jaren. Je laatste. Je kaalste.
Wees bang voor je maart en april en meeslepende
Zon in je kruierende nest.

Leonard Nolens

Spiekbriefje

Elke ochtend nieuwe stemmen eten,
welkom leren zeggen in minstens zes talen:

Chào mừng! Dobro pozhalovat! Yōkoso!
Bienvenida! Kuwakaribisha! Selamat datang!

De geluidsmuur doorbreken met het schrapen van je keel.

Hees zijn van het handgebaren,
gehoord willen worden door alle doofheid heen.

Maarten Inghels

Vanuit het water

Met trillende vingers schoven we
de bloedrode wormen over de haken
goiden het lood zo ver in zee als
onze jonge armen maar konden.

Waarna het urenlange wachten
en turen begon. Pas al die jaren
later weet ik dat we toen samen
zoveel meer vingen dan bot

schar, pladijs en tong. Deze
waaierende dagen en nachten
met vader: in mijn leefnet

liggen ze spartelend te
glanzen. Nu pas voel ik
het onschatbare gewicht.

Marc Tritsmans

Snoepgoed

Suikeramandelen een lik
eurpralientje flikjes karma
mellen faveur kiele-kiele o
levellen boterbrokken tof
feeërie babbelaars in peper-
huisjes muntfondants drop z
uurtjes om op te zuigen!
Zoethout. Tong kietelen
dempt warempel oorsuizen.
Loop nog maar eens aan!

Mark Van Tongele

er hoeft nog altijd niet veel
te gebeuren voor ik aan je denk

iets wat niet op jou lijkt is al genoeg
dan denk ik kijk

dit lijkt echt niet op haar

Maud Vanhauwaert

Wat er nog beweegt

Je veegt in de damp op het venster een horizon
zo leerde je hand hoe ze wuiven moet, wat het verschil is tussen
begroeten, aandacht vragen en afscheid nemen: de aarzeling

Max Greyson

Sapkan

iedere ochtend knijp ik een citroen uit in een glas water
op sommige dagen heb ik medelijden met de citroen
op andere dagen niet

voor kerst kreeg ik een dure sapkan
ik begrijp niet waarom het sap pas in het glas mag
als het even in de kan is geweest

toch doe ik het nu altijd zo

Moya De Feyter

Kermis

Ze loopt tussen de wagens
en pijpenstelen door,
het broertje aan haar hand
kijkt sip, alle kraampjes dicht,
botsauto's onder zeil, het
spookhuis enger dan voorheen,
de rups weer cocon.

Het meisje denkt: nu is het op zijn
mooist, maar ze zwijgt, want zo'n
kleine jongen kan nooit begrijpen
dat een verregende kermis zoiets is
als het boek nog in zijn folie,
een verhaal vóór het wordt verteld.

Kom, zegt ze, we gaan naar huis,
voor morgen is beter weer voorspeld.

Philip Hoorne

daar in het venster zit een jongen,
zijn been hangt uit het raam,
hij leest een boek

hier dan is het moment om te roepen
want hij zal blij zijn je te zien –
maar wacht nog even, want als je roept

zal hij opkijken, zal hij uit deze houding klimmen
terwijl hij zo mooi is, nu nog, het is mooi
hoe hij zit, tot je roept

Roelof ten Napel

De smakeloze straten waar je
net nog wandelde heb je nodig
om deze schoonheid te waarderen
en een goed oog, goed hart en een
goede hand om ze te schilderen.

Zonder hetgeen we verafschuwen
zijn wij geen toeschouwers meer.
Zonder contrast vinden we niet wat ons roert
en zijn wij dan
enkel nog mensen
in het voortdurend
voorbijgaan.

Siel Verhanneman
fragment 'Bigger Trees Near Warter'

ga eens op je rug liggen
naast je kind je geliefde
of een vriend

leg elkaar voor
wat je in de wolken ziet

wijs naar de wapperende haren
in de vacht van je hond en vraag

zie je de wind
of zie je iemand

Tsead Bruinja
Fragment uit '*strand*'